

HOMILIE 32^e ZONDAG DOOR HET JAAR A - WILLIBRORDZONDAG 2011

“Hij was een beetje dom. “ Met deze woorden liet prinses Maxima de harten van alle Nederlanders smelten en was alle verzet gebroken. Wij moeten ook zelf durven toegeven, dat wij in ons leven niet altijd even verstandig handelen. Iedereen moet wel eens toegeven: Dat was een beetje dom.

Maar wat is het tegendeel van dom? Is dat intelligent? Handelt iemand met een goed verstand dan nooit dom? En kunnen mensen met minder intelligentie dan nooit verstandige dingen zeggen en doen? Wij ontmoeten in ons leven vaak wijze mensen. Ze hebben soms maar weinig opleiding gehad, maar uit hun levenswijze spreekt oprechtheid, eerlijkheid en integriteit. Ze voelen als van nature aan waar het in het leven op aankomt en hoe men het eigen leven moet inrichten. Dat is ook wat ter sprake komt, als wij van een dierbare afscheid nemen. Dan ontdekken wij opeens, hoeveel wij van deze geliefde persoon hebben geleerd. Dan ontdekken wij, dat ook wijzelf ons leven zo moeten inrichten, dat het waarde heeft in de ogen van onze naasten maar ook in de ogen van God. Wij mogen ons leven dus niet verdoen.

Nu buiten de bladeren vallen en de natuur ons aan onze eindigheid doet denken, stelt ook het evangelie die laatste levensfase aan de orde aan de hand van de gelijkenis van de bruidsmeisjes. "*Wees bereid wanneer de Mensenzoon komt.*" Want na afloop van dit leven volgt de ontmoeting met de levende Heer, die als een bruidegom op ons wacht. Maar wij hebben soms een levenswijze aangenomen, waarin God er niet meer toe doet. Zonder verdiensten tegenover een ander.

Het spreekwoord zegt: "Uit het oog, uit het hart." Het is ook niet gemakkelijk om iemand in het hart te houden die je niet ziet. Maar soms kan ons ook de onverschilligheid parten spelen. Wij laten ons afleiden door onze eigen belangen of gewoon door genot en vertier. Maar de God die wij wel niet zien, is toch met ons bezig. Hij laat ons hart kloppen, onze longen ademen. Hij wijst ons een weg van naastenliefde. Hij laat ons hoopvol zijn en geeft ons moed in tijd van moedeloosheid. Hoeveel mensen vinden juist kracht in het bidden en in het vieren van de Sacramenten? Hoeveel troost put men niet door een kaars te kunnen opsteken bij onze hemelse Moeder Maria?

“Een beetje dom,” zei Maxima. Wij worden meegezogen in de oppervlakkigheid en de drukte van elke dag en velen gaan leven alsof God niet bestaat. Maar ieders leven loopt eens ten einde. Zo ontdekken de meisjes in het verhaal van Jezus, dat ze nog olie moeten gaan kopen. Hun leven had niets voorgesteld aan goedheid, aan aandacht voor de naaste. En daarna is de deur dicht. Niemand kan nog binnen. Blijkbaar is er bij de bruiloft die nu in de hemel plaats heeft een moment waarop je niet meer binnenmag. De liefde van God die uitnodigt, maar toch ook uitsluit als we ons zonder olie - zonder geloof, hoop en vooral zonder liefde - melden.

Gaat de deurwachter toch opendoen? Hopelijk voor ons eens wel, maar in het evangelie van vandaag niet. Vandaag beloont God de onverschilligheid niet. Hij roept ons daarentegen op om een leven van waakzaamheid te leiden. Natuurlijk zouden wij graag van God horen, dat wij ondanks alles toch binnen mogen. Maar wij laten ook niet iedereen binnen. Wij hebben ook onze voorwaarden. God heeft de voorwaarde van de waakzaamheid: dwz van de oprechtheid, van de goede bedoeling.

Wat zal er gebeuren, als wij eens aankloppen bij God? Wij hopen natuurlijk, dat wij zelf binnen mogen. Daarop mogen wij geen rechten laten gelden. Maar het is de goedheid Gods voor ons.

Verder zal ons opvallen, dat er binnen mensen zijn, van wie wij het niet dachten, dat ze door God zouden worden binnengelaten. "Wat doe die hier?" Maar God kijkt anders naar mensen dan wij.

En tenslotte zullen wij vaststellen, dat er mensen ontbreken, van wie wij dachten dat ze er zeker zouden zijn. God heeft hen niet geweigerd, maar zij hebben deze God geweigerd, zijn liefde geweigerd, zijn barmhartigheid.

Een beetje dom? Bidden wij om de wijsheid van een oprecht en eerlijk geleefd leven.
Amen.